

Άραγε θα 'ρθει ποτέ το δίκιο σε τούτον τον τόπο; Νικήτας (ή Νικηταράς)

Ήταν ένα βράδυ όπως όλα τ' άλλα. Παιδιά τριγυρνούσαν στα σοκάκια του χωριού να φτάσουν στην εκκλησιά τ' Αη Γιώργη για να μάθουν γράμματα στο κρυφό σχολειό. Ανάμεσά τους κι ο μικρός Νικήτας. Στην επιστροφή για το σπίτι, γυρνούσε μόνος του όταν τον πήρε χαμπάρι ένας Τούρκος. Ορμάει ο Τούρκος πάνω του, τον κυνηγάει, και δεν τον φτάνει. Κοτζάμ άντρακλας και δεν μπορούσε να τον πιάσει γιατί ήταν φτεροπόδαρος ο Νικήτας. Σαν γύρισε σπίτι, το είπε στον πατέρα του κι εκείνος τον συμβούλεψε να προσέχει πολύ.

Πέρασε δεν πέρασε μια βδομάδα και πάλι δυο Τούρκοι όρμησαν με πιστόλες στον Νικήτα την ώρα που έπαιζε σε ένα ρυάκι με δυο φίλους του. Όμως εκείνος κατάφερε να τους ξεφύγει τόσο γρήγορα που έτρεχε. Το 'πε κι αυτό στον πατέρα του κι επειδή δεν μπορούσε ο ίδιος να τον συνοδεύει πάντα, αποφάσισε να τον στείλει στον θείο του τον Κολοκοτρώνη για να τον προσέχει.

Τις ημέρες που ο Κολοκοτρώνης έλειπε από το σπίτι, ο Νικήτας κρυβόταν στο υπόγειο. Μια μέρα χτύπησε η πόρτα του σπιτιού. Νόμισε πως άκουσε γνωστή φωνή και πήγε με χαρά να ανοίξει. Μόλις άνοιξε, αντίκρισε καμιά δεκαριά Τούρκους, οι οποίοι τον άρπαξαν αμέσως και τον πήγαν στον σουλτάνο. Τον κλείδωσαν σε ένα μπουντρούμι με αράχνες και αρουραίους.

Όταν το έμαθε ο Κολοκοτρώνης, νευρίασε τόσο πολύ, που μάζεψε τριακόσια άτομα να πάνε να πολεμήσουν για να πάρουν πίσω τον Νικήτα. Σύντομα κατάλαβαν ότι κάτι τέτοιο θα ήταν πολύ δύσκολο. Αντί γι' αυτό, σκέφτηκαν τελικά να συγκεντρώσουν χρήματα για να δωροδοκήσουν την τουρκική φρουρά που τον φυλούσε. Έτσι έγινε και κατάφεραν τελικά να τον απελευθερώσουν. Ο Κολοκοτρώνης και ο Νικήτας έφτασαν στο λιμάνι περνώντας μέσα από μυστικά δρομάκια της Κωνσταντινούπολης. Από κει συνέχισαν και πήραν τον δρόμο για τον Μοριά. Αυτό ήταν. Ο Νικήτας ήταν πια ελεύθερος οριστικά! Εκείνη τη μέρα πήρε όρκο να πολεμήσει τους Τούρκους με λύσσα.

Το ίδιο βράδυ βγήκε μια βόλτα στο χωριό να πάρει καθαρό αέρα. Εκεί συνάντησε πέντε Τουρκόπουλα που ήταν συνομήλικά του. Μόλις τα είδε, θυμήθηκε πάλι ό,τι του είχαν κάνει οι Τούρκοι. Θύμωσε τόσο, που άρχισε να τα απειλεί πως, αν δεν φύγουν αμέσως από μπροστά του, θα τους λιανίσει τα παιδιά. Αυτά, μόλις το άκουσαν, χίμηξαν κατά πάνω του, όμως, δεν κατάφεραν να τον νικήσουν. Ο Νικήτας άρπαξε τα κεφάλια τους όλα μαζί, τα τσούγκρισε αναμεταξύ τους κι έπειτα έδιωξε τα Τουρκάκια μακριά. Καθώς ήταν τόσο χειροδύναμος και γεροδεμένος, γι' αυτόν δεν ήταν και τόσο δύσκολο. Τα τρομοκρατημένα Τουρκάκια έφυγαν τρέχοντας μακριά.

Άραγε θα 'ρθει ποτέ το δίκιο σε τούτον τον τόπο;

Νικήτας (ή Νικηταράς)

Ο Νικήτας γύρισε σπίτι του ικανοποιημένος και περήφανος. Είπε και το κατόρθωμά του στον θείο του. Προτού πέσει για ύπνο, ξανάφερε στο μυαλό του τα βάσανα που υπέφεραν τόσα χρόνια οι Έλληνες ραγιάδες από τους Τούρκους.

Έκλεισε τα μάτια, αναστέναξε κι αναρωτήθηκε:

- Άραγε, θα 'ρθει ποτέ το δίκιο σε τούτον τον τόπο;

Πέρασαν τα χρόνια κι ο Νικήτας μεγάλωσε, έγινε άντρας. Οι Τούρκοι μια μέρα αποκεφάλισαν τον πατέρα και τον αδερφό του. Όταν έμαθε τα δυσάρεστα, ορκίστηκε να πάρει πίσω το αίμα της οικογένειάς του. Ο Νικηταράς. Ο «Τουρκοφάγος»...